

ת"פ 1702/02/19 - מדינת ישראל נגד מ.א

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 1702-02-19 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י ב"כ, עו"ד רז הורביץ	המאשימה
נגד	
מ.א	
ע"י ב"כ, עו"ד ירון בן אור	הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות - בן זוג, לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

כתב האישום ומענה

2. הנאשם והמתלוננת היו נשואים משך כ-15 שנה והתגוררו עם חמשת ילדיהם המשותפים ביישוב XXXXXX. בבוקר יום 18.5.18 הגיעה המתלוננת ברכב (להלן: **השברולט**) לבית הוריו של הנאשם ביישוב XXXXXX, ובמקום פרץ ויכוח בהקשר למערכת היחסים בין המתלוננת והנאשם. על-פי עובדות כתב האישום, כאשר ביקשה המתלוננת לשוב על עקבותיה, נעמד הנאשם בדרכה וצעק "תעצרי תעצרי", אך המתלוננת המשיכה בנסיעה מהמקום - והנאשם נסע בעקבותיה.
3. בהמשך הדרך חסם הנאשם את השברולט באמצעות רכבו וגרם לעצירתו. על פי העובדות, הנאשם צעק לילדים כי יעברו לרכבו והוא ייקח אותם לבית הספר, תוך שהוא מכניס את פלג גופו העליון לשברולט. סמוך לאחר מכן, ניסה הנאשם לחטוף את מפתחות הרכב והטלפון הנייד מידי המתלוננת, דחפה מספר פעמים בכתפיה ולבסוף איים עליה באמרו: **"אם לא תביאי לי מפתחות של הרכב היום, זה הסוף שלך"**.
4. במענה לכתב האישום מיום 8.2.21 טען הנאשם כי אותה עת היו הוא והמתלוננת פרודים ולא התגוררו יחד. עוד מסר כי המתלוננת הגיעה לבית הוריו בבוקר האירוע והתווכחה עמם. לדבריו, צעק למתלוננת וביקש כי תעצור את רכבה, אלא שהמתלוננת המשיכה בנסיעתה.

עמוד 1

5. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת או שאיים עליה.

6. לצד ההכחשה, טענה ההגנה לזוטי דברים ולקיומה של אכיפה בררנית, כאשר לא הוגש כתב אישום נגד המתלוננת, בגין התנהגותה כלפי הנאשם במהלך האירוע נושא כתב האישום, ואף בגין איומיה כלפיו במועד אחר.

פרשת התביעה

7. מטעם המאשימה העידו המתלוננת ושני שוטרים אשר הגיעו למקום האירוע בעקבות קריאת מוקד 100 וערכו דו"חות פעולה (ת/1, ת/2). כמו כן העידו שני שוטרים אשר גבו את הודעותיו של הנאשם במשטרה וביצעו פעולות נוספות (ת/5-ת/7). עוד הוגש תקליטור ובו שיחת המתלוננת למוקד 100 ותמלולה (ת/3, ת/4).

עדות המתלוננת

8. המתלוננת תיארה את מערכת היחסים העכורה בינה ובין הנאשם. לדבריה, בבוקר האירוע יצאה עם ילדיה לכיוון בתי הספר, אז החליטה לעצור בבית הוריו של הנאשם, שם פרץ וויכוח בינה לבינם, עד שהחליטה לשוב על עקבותיה ולנסוע משם עם ילדיה.

9. במהלך נסיעתה בשברולט, כך לדברי המתלוננת, נעצר רכבו של הנאשם מולה וחסם את דרכה, עד שנאלצה לרדת לשולי הכביש: **"רציתי לברוח ממנו, הרגשתי מאוימת, הרגשתי שמשהו לא תקין. ניסיתי לברוח"** (עמ' 18 ש' 26). לדבריה, נסע הנאשם בעקבותיה וחסם אותה בשנית ולפיכך נאלצה המתלוננת לעצור את רכבה, **"ואז החל בינינו אלימות גם מילולית וגם פיזית"** (עמ' 18 ש' 27-28). המתלוננת סיפרה שצעקו וקיללו זה את זה, בין היתר סיפרה כי צעקה שהנאשם מכה אותה: **"התחלתי לצרוח 'הוא מרביץ לי, הוא מרביץ לי' אנשים באו לעזרתי. בהתחלה סתם צרחתי כדי לנסות לברוח ממנו..."** (עמ' 18 ש' 29-30).

10. על אשר אירע לאחר מכן הרחיבה ופירטה. לדבריה: הנאשם **"פתח את הדלת הצדדית של הרכב ואמר לילדים תרדו, אני אקח אתכם לבית הספר. הילדים ראו את המתרחש, החלו לבכות"** (עמ' 19 ש' 5-6). היא סיפרה כי הנאשם דחפה, היא הסתירה ממנו את מפתחות הרכב והוא הצליח לחטוף מידיה את מכשיר הפלאפון שלה: **"החזקתי את הפלאפון אצלי, הוא דחף אותי פעמיים בכתף שמאל, ניסיתי להדוף אותו, כמובן שהמשקל ביני לבינו אחרת, הוא יותר חסון, אני פחות. כמובן שהוא הצליח לגבור עליי ולחטוף לי את הפלאפון וניסיתי לרוץ כדי שלא יחטוף לי את המפתחות של הרכב כי ידעתי שאם הוא ייקח את המפתחות של הרכב הוא משבית אותי"** (עמ' 19 ש' 9-12).

11. במהלך עדותה בבית המשפט הוסיפה פרט נוסף, ממנו עולה כי הנאשם דחפה **"עם שתי הידיים שלו כלפי הכתפיים שלי"** (עמ' 19 ש' 14). זאת הפעם ציינה כי היו אלו שלוש דחיפות, כאשר לדחיפה השלישית היה עד גם אביו של הנאשם (עמ' 19 ש' 15-19). כאשר נשאלה בחקירתה הנגדית מדוע גרסתה אינה קוהרנטית, הסבירה: **"קודם כל הוא דחף אותי שלוש פעמים, בפעם השלישית הוא ניסה לחטוף ממני את המפתחות של הרכב. הייתי סהרורית והייתי בעיצומו של כל השבוע המטורף שעברתי"** (עמ' 27 ש' 21-22).

12. הודעתו של הנאשם הוגשה במהלך פרשת התביעה, מעיון בת/5 עולה כי הנאשם מאשר את "סיפור המסגרת" שלעיל, אך מנקודת מבטו; גם הוא תיאר את אווירת ההתלהמות ששררה בינו לבין המתלוננת, את הקללות והצעקות ההדדיות ביניהם. עוד מסר הנאשם כי חסם את השברולט עם רכבו וביקש להוציא משם את ילדיהם הקטנים: **"ואחרי זה באתי להוציא את המפתחות מהסוויץ היא קפצה לקחת אותם ואז לקחתי לה את הנייד שלה משכתי אותו מהדשבורד אולי אז דחפתי אותה..."** (ת/5 עמ' 2 ש' 10-11) וכן **"לא נגעתי בה בכלל רק בתוך הרכב שהיא ישבה רק ניסיתי לקחת ממנה את המפתחות והנייד עם הידיים שלי"** (ת/5 עמוד 3 שורה 40).

13. בחקירתו הבאה, שלושה ימים מאוחר יותר, חזר הנאשם על גרסתו: **"אני הורדתי את הילדים אחרי שהיא השתוללה בכביש ובאתי לקחת את המפתחות וחסמה לי את הסוויץ"**. הוא שלל שנגע במתלוננת, אולם מיד כאשר עומת עם גרסתה בדבר שלוש דחיפות באזור כתפה, אישר כי **"יכול להיות שהיה חיכוך בין הידיים"** (ת/6 עמ' 2 ש' 12).

14. אשר לעבירת האיומים, המתלוננת העידה כי בזמן שדחף אותה, אמר הנאשם: **"מילים כאלו שלא משתמעות לשתי פנים"** (עמ' 19 ש' 29). לאחר שב"כ המאשימה רענן את זכרונה, מסרה כי הנאשם אמר לה: **"אם לא תביאי לי את המפתחות של הרכב, באותה סיטואציה שניסה לחטוף לי את המפתחות" זה הסוף שלך"** (עמ' 20 ש' 4-5).

15. תימוכין לגרסתה נמצאו בדו"ח הפעולה שהוגש מטעם שוטר הסיור שהוזעק למקום האירוע ושוחח עם המתלוננת, שם נכתב כי המתלוננת: **"מוסרת כי איים עליה ואמר לה כי 'היום זה הסוף שלה'"** (ת/1).

16. בחקירתה הנגדית לא נשאלה המתלוננת ולו שאלה אחת אודות התבטאויותיו של הנאשם כלפיה במועד האירוע.

17. הנאשם בחקירתו במשטרה אישר כי ייתכן שקילל את המתלוננת, אך בכל הנוגע לאיומים ולמילים שלעיל, תגובתו: **"לא היה ולא נברא"** (ת/5 עמ' 3 ש' 35).

פרשת הגנה

18. הנאשם העיד להגנתו. כאמור, מדובר במי שאישר את "סיפור המסגרת" כפי שהובא בעדותה של המתלוננת, לצד שלילת איומים או מעשה תקיפה מכוון מצידו.

19. הנאשם סיפר שבאותו בוקר יצא עם בנו מהתפילה והבחין במתלוננת נוסעת לכיוון בית הוריו, הוא שם פעמיו לשם ובהגיעו למקום צעק לה שתעצור את רכבה ולא תיסע משם. הוא המשיך ותיאר שנסע בעקבותיה וצפר לה עד שעצרה בצד הדרך.

20. בהמשך פתח את דלתו הצדדית של השברולט על מנת להוציא משם את ילדיהם: **"מהצד של הילדים. מ' יושבה מקדימה. יש כורסאות מאחורה, אני פתחתי מהצד של הילדים"** (עמ' 39 ש' 8-9). הוא המשיך:
עמוד 3

"הילדים ישבו בכורסאות, יש מעבר כזה באלכסון, סובבתי את המפתח לכבות את האוטו, היא התנגדה, משכתי לה את המפתחות" (עמ' 39 ש' 14-15), וכן "אמרתי לה בואי אני אקח אותך הביתה, המפתחות היו בסוויץ' משכתי את המפתח, הגיעו לשם אחרי כמה דקות אבא שלי ואחי, נתתי להם את המפתח והטלפון" (עמ' 34 ש' 6-8).

21. הנאשם לא שלל את דברי המתלוננת לפיהם דחף או הכה אותה במהלך האירוע, אם כי עלה מדבריו שמדובר על מכה או דחיפה שנגרמה כתוצאה ממשיכת מפתחות הרכב ממתג ההתנעה ולא באופן מכוון: "...אולי ששאלו כמה פעמים אמרתי שמשכתי את המפתח, אז יכול להיות בזמן המשיכה של המפתח.. בחקירה אמרתי שסחבתי את המפתח, אם לזה קוראים מכה אני לא יודע" (עמ' 34 ש' 12-14). ובהמשך עדותו: "אני באתי למשוך את המפתח מהסוויץ' היא תפסה את היד, אולי משכתי את היד שלי והיא נהדפה. מחוץ לאוטו לא דחפתי אותה" (עמ' 34 ש' 18-19).

22. אשר לעבירת האיומים, גם במהלך עדותו בפני עמד הנאשם על הכחשתו - אם כי זאת הפעם, התנגדותו לא הייתה נחרצת; כך כאשר הוטח בו, שאיים על המתלוננת באמרו כי "זה הסוף שלה", ענה "בחיים לא השתמשתי במילים האלה", אלא שכאשר נאמר לו שכך טוענת המתלוננת, ענה: "לא, אני לא זוכר. רק דיברו איתה על מה שהיא אמרה" (עמ' 44 ש' 5-8).

23. זה המקום לציין שאביו ואחיו של הנאשם אשר היו במקום האירוע, כמו גם מי מילדיהם של הנאשם והמתלוננת, לא זומנו למתן עדות בבית משפט. מצאתי כי בנסיבות מקרה זה, הימנעותו של הנאשם מלזמנם לעדות פועלת לחובתו - הכל כפי שיובהר להלן.

מסגרת משפטית

24. סעיף 379 לחוק העונשין מגדיר את עבירת התקיפה:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

25. סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר תקיפה מהי:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

26. סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין קובע לענין תקיפה בנסיבות מחמירות, וזו לשונו:

"העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה: בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;"

27. אשר לעבירת האיומים, סעיף 190 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

דין מסקנות והכרעה

28. לאחר שהקשבתי בקשב רב לעדויות שהובאו בפניי מטעם הצדדים, עיינתי בפרוטוקול הדיון כמו גם במוצגי ההגנה והתביעה, אני קובע שהוכח בפניי מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מהימנות העדים - המתלוננת והנאשם

29. אומר כבר עתה, שתי העדויות המרכזיות אינן מושלמות; עדות המתלוננת לא הייתה סדורה ומפורטת דיה, אלא שגרסתה קיבלה חיזוקים הן מדו"חות הפעולה שהוגשו, הן מגרסתו של הנאשם עצמו.

30. אינני מקבל את גרסתה של המתלוננת אשר לשלוש דחיפות בכתפיה באמצעות שתי ידיו של הנאשם. כמו כן, ניכרת העצמה מסוימת בתיאוריה את תחושות הפחד והבהלה שחשה מפני הנאשם ביום האירוע, כמו גם היעדר "ציר אירועים" ברור ונקודתי על שאירע בין השניים אחרי שעצרו רכביהם. עם זאת, גרסתה באשר לליבת האירועים מקובלת עליי - וזאת על אף התרשמותי השלילית מחלקים מסוימים מעדותה, כמו גם מניסיונה להשחיר פניו של הנאשם עובר להתרחשות האירוע נושא כתב האישום (ר' סעיף 9 להכרעת דין זו ובפרט עמ' 18 לפרוטוקול הדיון, ש' 29-30).

31. כידוע, בנסיבות מסוימות רשאי בית המשפט לאמץ חלק מגרסתו של עד המעיד לפניו. כך במקרה שלפניי. בע"פ 526/90 **בלזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(4), 133, 185-186 (1991) נקבע:

"בית המשפט אינו מחויב לבחור בין שתי חלופות - דחייתה או קבלתה של הגרסה במלואה, והוא רשאי לפצל את גרסתו של עד תוך שהוא מאמץ רק חלק ממנה, מקום שחומר הראיות מבסס תימוכין לכך. בית המשפט רשאי בנסיבות מתאימות "לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבור את הבר מן המוצץ ולהבדיל בין האמת לשקר"...

"...ואולם, כפי שהבהיר חברי השופט א' שהם בעניין אחר: "פיצול עדות אסור שייעשה באופן שרירותי...ונדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות" (ע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 49 (3.8.2016). כן נפסק כי פיצול עדות עד ייעשה "על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות או על פי הגיונם של דברים" (ר' ע"פ 5875/93 עביט נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5), 801, 812; ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2), 813, 819; ענין הוך שם;

ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.6.2006); ע"פ 5992/13 שרחה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 29 (17.3.2014); ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 34 (10.7.2013).

32. וכן ר' ע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.07.2007):

"מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזהירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - "פלגין דיבורא" בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית - ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן (ע"פ 526/90 בלזר ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד מה(4) 133, 185; ע"פ 10596/03 גרגורי בשירוב נ' מדינת ישראל)".

33. ומנגד עמדה גרסתו של הנאשם, ממנה עלו שוב ושוב, אולי מבלי משים, הודיותיו בחלק מן המעשים המיוחסים לו בכתב האישום (כך לדוגמא אישר באופן חד משמעי וברור שלקח את הטלפון הנייד מידי המתלוננת (עמ' 40 ש' 16-17), חטף ממנה את מפתחות השברולט (עמ' 37 ש' 5-1) ודחפה (דוגמא אחת מני רבות בעמ' 42 ש' 12)), והכל לצד ניסיונותיו להסיט את האש ממנו והלאה אל המתלוננת, אל התנהגותה האלימה כלפיו במועד האירוע, אל סכסוך הגירושין בין השניים ואל איומיה (לשיטתו) במועדים אחרים, עליו.

34. ניסיונותיו של הנאשם להסביר מעשיו ולהצדיקם אשר באו לידי ביטוי, בין היתר בטענות לפיהן הייתה זו המתלוננת שתקפה ופצעה אותו; שכל רצונו היה לחלץ את הילדים מהרכב; שחשש לחייה וחיי הילדים כי שתתה לשכרה בלילה שקדם לאירוע - כל אלה אינם מקובלים עליי ואינם מפחיתים מאחריותו למעשים.

35. התרשמתי כי שתי העדויות שהובאו לפניי, הן של המתלוננת והן של הנאשם, אינן אמינות במלואן, ואולם מצאתי כי במספר צמתים העדויות הצטלבו והשלימו זו את זו, ומבין השיטין - התבהרה התמונה העובדתית. עדותו של הנאשם והסבריו אינם מקובלים עליי ואינם אמינים. עדותו נעה בין הכחשה גורפת להודיה חלקית והרושם הוא שניסה להתאים את עדותו בבית משפט לדברים שאמר בחקירותיו במשטרה, ולתת להם פרשנות שתחלצו מהסבך בו נלכד.

36. נוכח הראיות שהונחו לפניי, אני קובע כי מיד בסמוך לעזיבת המתלוננת את בית הסבים, נסע הנאשם בעקבותיה וצפר עד שעצרה בצד הדרך. ברגעים שלאחר מכן פתח הנאשם את דלתו הצדדית-אחורית של רכב השברולט ונכנס פנימה, הוא התקדם לעבר המתלוננת שישבה במושב הנהגת, ובצורה מאיימת לקח את מכשיר הטלפון הסלולרי שלה, פעל להוצאת מפתחות הרכב ממתג ההתנעה ומשכם. על סמך דברי המתלוננת אני קובע כי הנאשם הדף את המתלוננת בכתפה. מדובר בביצוע עבירת תקיפה לכל דבר ועניין.

37. אשר לעבירת האיומים, האמנתי לדברי המתלוננת, ושוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. המתלוננת אמנם לא דייקה במילותיו המסוימות של הנאשם כלפיה כפי שאלה

נכתבו בדו"ח הפעולה (ת/1) ובכתב האישום, אלא שמצאתי כי גם האמירות שמסרה תוך כדי ניסיונה להיזכר (עמ' 19 ש' 25 - עמ' 20 ש' 5), כולן עולות כדי אמירת איומים, ומתייטבות עם אופי האירוע ועם האווירה האלימה והמתלהמת ששררה במקום - וממילא, גם אילו דובר בחוסר התאמה ואי-דיוקים, הרי שאלה משתלבים "ונועזים בטבע האנושי" של אדם ובפרט לנוכח חלופ הזמן (ע"פ 6679/04 **אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל** (11.05.2006)).

38. בחנתי את טענות ההגנה בדבר אכיפה בררנית וזוטי דברים ומצאתי כי דין שתי הטענות להידחות ולהלן נימוקיי:

הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית:

39. לטענת ההגנה היה מקום להאשים את המתלוננת דווקא בתקיפת הנאשם ואף באיומים כלפיו (וכלפי אחרת). הנאשם הסביר כי ישנן ראיות לפיהן המתלוננת נהגה כלפיו באלימות במועד האירוע, והוא אף הוסיף והגיש תמלול הקלטה ממועד אירוע אחר (סומן נ/1) ובה נשמעת המתלוננת מאיימת עליו, כך לדבריו.

40. כאמור, דין הטענה להידחות, ואסביר בקצרה.

41. אתחיל בכך שבאופן תמוה ומבלי שניתן לכך הסבר סביר, כפי שצינתי קודם לעיל, נמנע הנאשם מהבאת עדי הגנה חרף הצהרתו על נוכחותם של עדי ראיה לאירוע כולו ולהתנהגותה של המתלוננת כלפיו בפרט, דוגמת אביו, אחיו ובנו הבכור (לדוגמא בעמ' 34 ש' 19-21). הימנעות זו של הנאשם מהצגת ראיות רלוונטיות אשר נמצאות בהישג ידו, נזקפת לחובתו (ע"פ 486/16 **שירזי נ' מדינת ישראל** (13.9.18, פס' 54), וכן ע"פ 2854/18 **משה נ' מדינת ישראל** (27.8.19, פס' 95).

42. עוד אוסיף כי העובדה שנפתח תיק חקירה בעניינה של המתלוננת על רקע האירוע דנו, כך לדברי ב"כ הנאשם (ואזכיר כי הודעותיה של המתלוננת כלל לא הוגשו ואף לא נתבקשה הגשתן, כך שממילא לא הייתה לבית המשפט אפשרות לבחון את תוכנו) - גם בה כשלעצמה אין די, לצורך הוכחת הטענה.

43. אשר למוצג שהגישה ההגנה, אשר לשיטתה מלמד על איומי המתלוננת כלפי הנאשם, כאמור עסקין במסמך (שהוגש בהסכמה וללא חקירה נגדית), המתמלל שיחה בין הנאשם למתלוננת, ובו נשמעת האחרונה באמרה, בין היתר: "**אם אני אשב בבית סוהר זה רק על המזדיינות של הXXX שלך..**" וכך הלאה.

44. לא אחד ואבהיר כבר עתה, האמירות שלעיל בצירוף אינדיקציות לאמירות נוספות מצד המתלוננת, עלו מפעם לפעם במהלך שמיעת הראיות (לדוגמא בעמ' 27 ש' 23-28 ובעמ' 28 ש' 19-23), אלא שבכך הסתפקה ההגנה, ולא פעלה כנדרש להוכחת טענתה; התמלול הוגש שלא בצירוף ההקלטה, תוך שהסניגור מבהיר שלא השווה בין התמלול למקור (בעמ' 24 ש' 15-17), ומבלי שהובהר מתי ועל ידי מי נערך.

45. אין חולק כי התמלול אינו מאיר את המתלוננת באור חיובי במיוחד (וייתכן כי מוצדק היה שהמאשימה תיתן דעתה עמוד 7

לתוכנו), ואולם בחירת ההגנה שלא להעמיק בעניין במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת תרמה משמעותית להיחלשות טענתה לאכיפה בררנית (ובמאמר מוסגר אציין כי עסקינן, לכל היותר, בנתון שניתן יהיה להביאו בחשבון במסגרת גזירת דינו של הנאשם).

זוטי דברים:

46. ב"כ הנאשם טען כי מכלול הראיות והנתונים בתיק, ובתוך כך דברי המתלוננת אשר העידה על עצמה כי חשה עייפה וסהרורית בבוקר האירוע, כמו גם האינטרס הציבורי שקיים לשיטתו בענייננו - כל אלה מובילים למסקנה לפיה עסקינן באירוע "קל ערך", וביקש מבית המשפט ליטול ממנו פליליותו מכוח הגנת "זוטי דברים".

47. סעיף 34ז לחוק העונשין לשונו: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

48. אין מקום לראות במעשי הנאשם קלי ערך. מעשי אלימות בכלל, ואלה המבוצעים בתוך התא המשפחתי, קל וחומר כאשר מבוצעים לנגד עיני ילדיהם - אינם "קלי ערך", ובוודאי שלא ניתן לטעון להיעדר אינטרס ציבורי בצידם, אף אם מצויים הם ברף חומרה נמוך.

סוף דבר:

49. אני מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות - בן זוג, לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"א, 29 יוני 2021, במעמד הצדדים